

Gierik 33, maart 1992

Marcel De Backer

POUR TOUJOURS

La main dans la main
pour toujours
et comprendre... enfin,
que l'homme ne doit pas détruire,
... mais construire.

La main dans la main
pour toujours,
les yeux dans les yeux,
se lier d'amour
... et bâtir la paix.

La main sur le cœur
pour toujours,
combler le cratère
et espérer... qu'enfin
aux guerres
soit mise une fin
pour toujours.

André Sarmate

CADRAN SOLAIRE

Suis-je la ligne d'ombre
imprécise et fuyante
sur le cadran solaire
d'un beau jour de la vie
qui me quitte en silence ?

L'instant est ce passant
que l'on croise en courant
je t'embrasse au présent
sans savoir sa durée
de t'avoir embrassée
je ne t'embrasse plus
tu deviens irréaliste
de ne te voir plus telle
que tu fus à l'instant.

Poursuivant la première
la seconde est passée
on s'aimait quand on s'aime
nous nous sommes dépassés
sans plus être les mêmes
à se trouver le soir
questionnant le miroir
sur l'être vertical
dans l'heure horizontale.

Moments de jouissance
nous sombrons corps et âme
dans le ressac des sens.

Sous ce ciel insensé
- souvent au bord des larmes
où nos ombres s'enlacent
s'agitant sans relâche
au soleil impassible
qu'il se montre ou se cache -
l'amour est-il possible ?

OXYMORE

Cette douleur exquise
comme un oxymore
faite de douce violence
située quelque part
entre la vie et la mort
reste sans partage.

Un doigt tourne les pages
les jours accourcissent
et les soirs s'allongent
dans un lit d'incertitudes
entre chien et loup
comme si on s'estompait
petit à petit dans la nuit
sans que nul ne s'en soucie.

Nos cœurs s'éloignent
parfois à reculons
on se voit plus bien
comme si on n'existait plus
s'arrêtant de respirer
et en fermant les yeux
entre la veille et... le sommeil
ou peut-être... demain.

La brume haillonne
dans les saules pleureurs
mêlant aux gouttes de soleil
son ouate à la moutarde
qui sinapise le cœur
en riant aux larmes.

Le marbre se sensualise
l'horloge tarde à avancer
et tourne sans aiguilles
comme un mâle châtré
autour du sexe d'une fille
dont l'anneau d'or survit
aux portes du paradis
dans un silence sonore
comme un oxymore.

Johan De Wit

DEMOKRATIE OP ZAK

wat niet door de taal begrepen wordt was niet in de taal begrepen
verder viel er weinig te begrijpen zoals gebruikelijk
een vraag om een gunst opzitten en pootjes potten
stemmen hebben dit wonderwel begrepen echte stemmen dan

onmogelijk uitgesloten kransen aan luchters ophangen
verzameld zoals postzegels simpele mensen gelukkig maken
achterstand in nietszeggende albums opgeborgen
en maar beweren dat niets verandert
dat halve garen ook koken
repen en dan zout halverwege de kunst inschakelen
naar de klok kijken zoals een kok het vuur oppokt

in het zicht dat nog steeds op een vraag eindigt
worden woorden alsmaar kleiner
op de markt letten mag dan een basis zijn
waarvoor en waarom worden, aan de aapjes gevoerd
geteld allereerst een versterking
waarvan en waartoe is blijkbaar niet te tellen
verslagen zoals een dag de macht opwrijft
wordt het opvrolijken ook een dure grap

niet luisteren verspeelt de tijd
op het erf de dag afspoelen die begon
te blinken zeker van een gat in de wolken
met handen naar de tijd staren is vragen om een woord
met overvalwagens naar de menigte rijden
neerkijken op een dag is een zwakke plek uitzoeken
in de verdediging tijdens de speurtocht op het erf
waar de zon tussen blote billen scheen
waar het oog een gat waarnam
wat ongezien ongemerkt terugkeert naar een vraag
uitgeschreven alsof het kindervragen betrof

waar de zon niets beweegt verroert ook het hart zich niet
gezondheid verbindt zich aan elke leeftijd
verliefdheid echter is een zaak voor de zon en haar stralen
gummihanden verdikken dan hun vingeroefeningen

Jan Vanhaelen

PLEIN VAN DE HEMELSE VREDE

Minder uniform rijden de fietsers
over een plein, altijd vol
honden en duiven en mussen.

Waar tanks stonden
slechts luttele druppels vetzwarte olie.
Moeilijk te ontwaren
hier en daar een moedervlekje bloed.

In de goot snavelt een Turkse tortel
per vergissing
een kogel op i.p.v. maïs.

ZONDAG

Deze vreemde die zich vader noemt,
goed is soms, zit voor T.V.
Drinkt bier. Veldritten liggen hem:
hij spreekt de speaker tegen.

Het parcours kent hij zoals hij meent
zijn kinderen te kennen.

De tijd is traag en vlak als eke zondag.
De straat pronkt stijfjes arm in arm.
De zon, van bij de dageraad al moe, begeeft.

De tuin wordt even nog bekeken, de lucht bevoeld.
De man graast in een boek. Ademt met halve teugen
en bereidt zich voor.

IN HETZELFDE RESTAURANT

Oude dames aan zee eten veel.
Zij dragen vork en mes als vroeger,
de pink is min of meer verdwenen.

Zij vragen grote flessen wijn en drinken
het eerste glas zo snel als kan.
Honden liggen onder tafel,
hun mannen onder grond.

Zij bevelen kelners met hun geld
van deze wereld.

Al zijn hun klieren plat, hun kleren
mogen er wel wezen. Mat als mode,
sterk van tweed.

Dames met vaste tafels
vertonen de stoere eetlust van het hiernamaals.

Rik Lanckrock

REALITEIT

We beseffen te weinig
dat de zon steeds verdwijnt,
dat alle vulkanen doven,
dat men na elke droom wakker wordt,
dat kathedralen afbrokkelen,
dat zelfs de hardste steen verpulvert,
dat niets overeind blijft,
dat alles groeit, maar ook verwelkt,
dat alle gloed en alle felheid
deemsteren en dat het licht
ook schaduw geeft,
dat zelfs het vuur van Prometheus
tot as verging
zoals in ons alles,
en ook wijzelf, uiteindelijk
uitdoven, as worden, verwaaien
in de wind.

GEHEIM

Bij het begin was het woord
en het woord was geheim
en het geheim werd symbool.
Drie rituele lichten
hebben mij uit de duisternis
getild en
mij het Oosten doen ontdekken,
als de dageraad van het
woord dat telkens weer
geheim wordt
en geheim ontsluiert.

VERDORD

Alle woorden uitgehold,
uitgevreten.
Alle beelden
afgebrokkeld,
nietszeggend meer.
Alle tekens vervlakt
tot bleek signaal.
De ogen mat.
De mond een streep geslotenheid.
De handen stram,
on gevoelig,
verziekte huid.
Muziek wordt lawaai,
poëzie afgeroomde romantiek,
kinderlijk stamelen.
In deze dorre duisternis
zoek ik je hand
die alleen herinnering te bieden heeft
aan wat eens was
en nooit terugkeert.

LEZEN

Om te laten verstaan
wat ik bedoel
of voel
moet ik verdraaien,
beelden toveren,
woorden versieren,
averechts doen
en tekens geven,
want letterlijk verstaan
betekent met de letters
achter de letters
leren lezen.

Emiel Willekens

BESTAANBAARHEID*

2

Dit
hadden jullie mij kunnen besparen
Zoveel is zeker Maar
dan had ik wat volgt
nooit kunnen zeggen:
jullie hadden mij dit
kunnen besparen
Had mij eerder lucht gelaten
of licht
Een deel aarde
een deel zout
en zand
drie delen water en verder stil
doodstil
zonder kwaal of kwel
Besparen
Zeg dat wel

Maar wat zou het
het maakt niets meer uit
Niet echt
De strijd is beslecht
Drang en verzet
zijn in mij voortgezet

3

Met mijn naam
ben ik tweeledig onderscheiden
Inclusief dit spiegelbeeld
en wat ik denk en doe
zijn wij samen mijn ik
mijn onderscheid dat heet

onderscheid dat slijt
want komt de tijd
dat niemand
zich nog iets voorstelt
Zeker niet ik

*('Bestaanbaarheid 1' verscheen in Gierik & NVT 32, blz. 17)

Daniël Van Ryssel

VROUW

Je liefde wil ik niet meer
en nog minder samen met je leven.
Dat je de pijn kon voelen van mijn ziel,
dat zou ik willen, verloren vrouw.

Ze spreken de waarheid niet, je ogen,
alleen van vergelding spreken ze.
Heb jij dan nooit heimwee naar de droom
die God heeft geschapen?

Zoveel beloften heb je mij gedaan
dat ik met jou ben getrouwd.
Tot de dag van vandaag
ben je nog steeds mijn verlengen
ben je het onheil van mijn leven.

WAT WILLEN ZE NOG MEER?

Doden heb ik bezocht
en vele gevangenissen heb ik gekend,
duizenden mensen wilder dan dieren
ben ik tegengekomen.

Wat willen ze nog meer van ons?
Nog meer dood dan er al gedood is
of onze harten om ze op te vreten?

Wat meer nog moet ik zien,
wat meer nog moet ik kennen
om onder de mensen een mens te worden?

Geert Bouckaert

POETRY (IN MOTION)

Vandaag in een drukke winkelstraat
plots een meisje opgemerkt met een
wel heel kort rokje gezien de tijd

van het jaar. En hoe, terwijl ik
achter haar liep, haar billen zich
zo lekker thuis leken te voelen

in dat spannende stukje textiel.
Poëzie, mijne heren, je reinste
poëzie. En nog bewegend ook.

HET WITTE BLAD

Ik neem braafjes mijn pillen zoals de
dokter gezegd heeft en ik wil schrijven
de mist rolt in lagen het lage land binnen

maar ik rook alleen maar ontelbare
sigaretten en drink ontzaglijke hoeveelheden
sterke koffie terwijl ik naar buiten staar

waar inderdaad langzaam de mist
in lagen het lage land binnenrolt.

Erik Petersen

LICHTERE MORGENONTBINDING

Ik groet de tegenovergestelde gezichtshoek
stap op naar stille onderhandelingen
lees het spraakgebruik van de hemel af
aarzel wat bij een zwerm wilde bomen
maar overdreun mijn angst
kijk naar mijn niet voorziene beelden
in de zomen
vorm nieuwe negatieven op het netvlies
ga zitten en maak nieuwe vrienden
wij praten over bewustzijnsvormen
treden tussendoor
op de wegen van de natuur
en de rest van de dag verloopt
met het registreren van het niveau
op het terrein

KOSMISCHE SIGARETTEN

Ik ga op de regenboog
in de kleine zijstraten
met totaal onbeschadigde ogen
nog niet ingesteld
op de hobbelige lichtzee van de dag
de nacht rolt nog steeds
met filmspots over mijn glashuid

en ik loop door de straten
van het universum
rep mijn al te luie benen
steek het licht over
word opgelost in een bocht
word de geur
van verderliggende zonnestelsels

met zo een overrompelende val
in een stilzwijgende doordeweekse dag
kan ik slechts:
lachen om mijn contouren
in de universele spiegelvlakken
de straat oversteken
en een pakje kosmische
kristalsigaretten kopen

HANDEN

Handen

zo aarzelend jong
zwerven rond
zoeken zich een weg
bouwen hun eigen
verstaansuniversum

ik ken je handen
als de jouwe
en kom dicht
laat eerst los
als de vochtige slakken
in de mijne glijden

je handen zijn als uitroepen
en in mijn dromen kiezen ze
mij
vertellen wat wegen zijn
en waarheen wegen leiden
en van waar ze komen

in de stilte van de herkenning
lijken het hart en de hersenen
concurrenten te zijn
het hart zoekt zijn weg
de hersenen registreren en bewerken
wat het hart voelt

(Uit het Deens vertaald door Romain John Van de Maele)